

VIDA PARROQUIAL

Lectures del diumenge XII de durant l'any, dia 25 de juny

1ª: Jr 20,10-13; Sl 68; 2ª: Rm 5,12-15; Ev: Mt 10,26-33

CELEBRACIÓ DE LA PARAULA

Aquest Cap de setmana, a l'horari habitual de les eucaristies, es farà **Celebració de la Paraula**.

RACÓ DE PREGÀRIA, Es trasllada de dia

Es trasllada de dia el «Racó de Pregària» que toca aquest mes perquè coincideix amb la nit de la Revetlla de Sant Joan, dia 23. Aquest mes es traslladarà al divendres dia 30 de juny, últim divendres de mes.

PER PREGAR

Parenostre....

Pare nostre que esteu en el cel i a la terra...

Pare nostre que esteu en el cor de tots els vostres fills...

Pare nostre que esteu enmig del nostre món...

VINE AMB NOSALTRES, PARE!...

Vingui a nosaltres el teu regne de justícia i pau....

Vingui a nosaltres el teu regne de compassió i amistat...

Vingui a nosaltres el teu regne d'amor i perdó...

VINE AMB NOSALTRES, PARE!...

Que el nostre aliment, sigui viure la teva voluntat, amb tota dignitat....

Que el nostre pa de cada dia, sigui l'aliment del cos i de l'esperit...

Que el nostre perdó personal i comunitari, sigui signe del Jesús solidari i fratern...

VINE AMB NOSALTRES, PARE!...

No permeteu, Pare, caure a la temptació de l'odi, de la rancúnia, de les enveges, de l'orgull, de la vanitat, de la supèrbia...

No permeteu, Pare, que continuïn les violències matxistes, ni les morts a la Mediterrània, ni en els camps de concentració...

No permeteu, Pare, que els governants estiguin fins ara cecs, muts i sords davant de tanta fam que hi ha en el món.

VINE AMB NOSALTRES, PARE!...

Pare, et supliquem, que el teu Projecte d'Esperit d'Amor i goig sigui amb nosaltres.

AMEN.

Parròquia Sant Joan Baptista. Poblenu

18 de juny del 2017 Núm. 697

Diumenge de CORPUS Any A

Diada del Corpus, cridats a ser comunitat

“L'Església, que neix del costat de Crist, té un ritme domèstic que culmina cada setmana en la celebració de la Pasqua de Crist en el sagrament de l'Eucaristia....celebrem així que Crist ens envia com a testimonis de la pasqua enmig del món.

És memorial del misteri pasqual, els fets ocorreguts a Jerusalem, quan Jesús, sopant amb els seus deixebles, va donar-los, sotal a forma de pa i vi, el seu cos i la seva sang. Sabia que poc després ell seria arrencat d'aquest món i glorificat a l'arbre de la creu.

Cada eucaristia que la comunitat cristiana celebra és també la presència i l'alliberament que Crist fa des de la mateixa creu. ..Després de la celebració, som enviats a oferir al món els fruits saborosos de la nostra intimitat amb el Senyor. L'amor fratern de la comunitat cristiana, contràriament a tots els altres “amors”, cerca l'extrem del lliurament, el límit de l'amor, el tot i ara de la donació.

El que fa seductor l'amor de Crist és que Ell no el condiciona amb la nostra resposta. Ell estima, i prou. Aquesta és la caritat (estimació) que Crist ens ha manat: “Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat”(Jn 15,12)” (“La Pau”, La pasqua cristiana de Francesc Casanovas. pàg 120-122).

Càritas ens convida a “estimar i viure la justícia” revisant els fonaments (valors), l'estructura (economia) els accessos (acollida i refugi), el teulat (drets humans) i l'eficiència energètica (ecologia) de la nostra casa comuna, el planeta Terra, a fi de poder-hi viure en la pau que és fruit de la justícia totes les persones que formem part de la gran família humana. Estem convençuts que totes les persones, sense distinció, som germans i germanes de la mateixa família humana, i tenim la mateixa dignitat i el mateix dret a viure i gaudir de tot el que ens ofereix aquesta terra sense fronteres que ens ha estat donada, cuidant-la i cuidant-nos amb respecte i amor.

(Càritas Girona).

FULL INFORMATIU

Parròquia Sant Joan Baptista. Poblenu-Pineda de Mar Av. Mediterrània, 40 - 08397

Telf. 93 769 72 27 <http://www.parroquiapoblenu.cat> e-mail: parroquia@parroquiapoblenu.cat

Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisès digué al poble: «Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys per afligir-te, per provar-te, per conèixer els sentiments del teu cor i veure si observaries o no els seus manaments. T'aflijí fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el manà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, perquè aprenguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu. Recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava amb el manà, que els teus pares no coneixien.»

Salm responsorial [147,12-15.19-20 (R.: 12a)]

Glorifica el Senyor, Jerusalem, Sió, canta lloances al teu Déu, que assegura les teves portes i beneeix dintre teu els teus fills.

Manté la pau al teu territori i et sacia amb la flor del blat. Envia ordres a la terra, i la seva paraula corre de pressa, no es detura.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, als fills d'Israel, els seus decrets i decisions. No ha obrat així amb cap altre poble, no els ha fet conèixer les seves decisions.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co10,16-17)

Germans, el calze de la benedicció que nosaltres beneïm, no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, no és, potser, comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol. Per això tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,51-58)

En aquell temps Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni vida al món.» Els jueus es posaren a discutir. Deien: «Com s'ho pot fer, aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meva carn és un veritable menjar, i la meva sang és una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest

és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.»

Salm Responsorial (Ps 147)

Glorifica al Señor, Jerusalén; alaba a tu Dios, Sión. Él reforzó los cerros de tus puertas y bendijo a tus hijos dentro de tus murallas;

Hace reinar la paz en tus fronteras y te sacia con la flor del trigo; envía sus órdenes a la tierra y su palabra corre velozmente;

Él anuncia su palabra a Jacob, sus leyes y sus decretos a Israel. Esto no lo ha hecho con ningún otro pueblo, no les dio a conocer sus mandamientos.

El futur dels capellans

Cada cop hi ha menys capellans, i cada cop són més grans. Això fa que els capellans mateixos estiguin cada cop més inhumanament estressats, i això ho pateixen les nostres comunitats cristianes, organitzades des de fa segles entorn d'un clergat que té la responsabilitat última de tot, i que només pot ser escollit d'entre una part molt petita dels creients: els capellans, els preveres, només poden ser homes i cèlibes.

Davant l'evident manca d'efectius, a diversos llocs s'ha intentat la solució d'"importar" preveres d'altres països, però aquesta suposada solució acostuma a crear més problemes que els que pugui resoldre. I mentrestant, en l'Església catòlica, que tan vivament proclama que la celebració de l'Eucaristia dominical és el punt de referència bàsic de la vida cristiana, cada cop hi ha més comunitats que no la poden celebrar per manca d'un prevere que la presideixi.

I la solució seria ben senzilla. Es tractaria simplement que a cada lloc s'ordenin els preveres que facin falta, siguin homes o dones, casats o solters, que puguin servir aquella comunitat i que alhora mantinguin les seves professions o tasques civils o, si cal, siguin alliberats per a la tasca comunitària. I això no caldria que fos per tota la vida: sense trencar cap dogma, aquests i aquestes preveres podrien exercir per un temps, i, si després convingués que ho deixessin, no deixarien de ser preveres, sinó que, simplement, no exercirien. I això no treuria, d'altra banda, que es pogués comptar també amb preveres cèlibes que volguessin tenir una dedicació plena i total a l'Església. Aquest sistema de funcionament, d'altra banda, sens dubte que facilitaria un més gran repartiment de responsabilitats entre tota la comunitat.

No és gens raonable que les lleis de l'Església siguin un tan greu destorb per a la vida eclesial com ho són ara. I potser ja seria hora de reconèixer-ho.

(Editorial de «L'Agulla»...núm 102)